

ötten, Szegeden,

mat még becsesebbé
jzoltatott bele hat
etet. Hogy milyen
k azokból, melyek
ka örömet szerez

agyobb mesék és
bb is a sok vig
a boldogtalan öreg
iskolából jövő kis
mmel csókol meg.
ei székvárosában
len szokás, hogy
rtetik az utcát,
, ami által bizo-
sük tán kelletén

nak pellengérré
ziinni az ország-

ge: ezt a verses
gel forgattam, s
zok is, akiknek,
a jó szülék meg-
orgó bácsi.

g.

javára: Kotzó
yét egy szini-
látogatói felül-
gyüket. Ezek:
Elemér 20 kr.,
0 kr., Bakonyi
Pál 1 frt.)

ggott szegény
t adakozások:
a 30 kr.

k mutatva a
apban.

u kegyes ada-
gó bácsi.

vat folytatása a

naeum-épület.
szv. társulat.

A BABA ALSZIK. (Lásd a 174. lapon.)

XXVI. kötet, 11. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. márczius 16-án.

AZ ÖSSZEESKÜVŐK.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

Dezső elmondta s a cigányasszony helyeslőleg intett.

— Az tudhatja, sőt még hasznát is vehetjük valamire. De most már meg kell csinálnunk a tervet. Mint mondtam, legelőször is látnom kell a kis beteget, még pedig este, mikor már sötét van és a hold világít. Csakhogy az ám a baj, hogy a kis fiut olyankor már nem eresztik ki a házból, nekem pedig nem szabad odamennem, elüznének; de meg nem is szabad senkinek tudni a dolgról.

Dezső egy pillanatig gondolkozott, aztán hirtelen nagy örömmel mondá:

— Oh, nincs semmi baj. Ma este egészen bátran eljőhet. Hallottam, hogy a bácsi és a néni vacsorára el vannak hiva a másik birtokoshoz, a ki ott a falu tulsó végén lakik. Bizonyosan csak késő este térnek baza.

— Az jó volna, csakhogy otthon lesz ám a cselédség, az pedig még rosszabb mint az uraság, mert az urak csak szóval bántanak, de a cselédek még meg is vernek. És az a büszke nagyságos asszony bizonyosan reájok parancsolt, hogy közelre se bocsássonak minket szegény cigányokat. Persze, hiszen még attól is félt, mikor a kezemmel érinteni akartam azt az aranyos kis leánykáját.

— Maga volt az, ugy-e? Beszélte a néni s én mindjárt gondoltam, hogy kár volt tennie.

— Kár? Oh igen, nagyon kár volt, felelte a cigányasszony s szeméi úgy villogtak, hogy Dezső bizony majdnem

félni kezdett egy kicsit. No de se baj, a kis fiut azért mégis meggyógyítom, szólt aztán a cigányasszony. Csak azt kellene tudnom, hogy juthatok be a házba észrevétlenül.

— Azt hiszem nem lesz az nehéz. Este, ugy kilencz óra felé, a cselédség már elvégezte minden dolgát és együtt szokott lenni a cselédszobában.

— De a kis leány dadája nincs ott, az bizonyosan a kicsike mellett őrködik.

— Oh dehogy! Miczike nagyon kedves kis gyermek; mihelyt lefektetik, szépen elalszik, a dada mehet egyéb dolgai után.

— Igen? No már így nagyon jól van, szólt a cigányasszony látható örömmel. De azért a kapun mégsem mehetnek be.

— Persze, hogy nem. Legokosabb lesz, ha a kerten jön keresztül. A kerítés olyan alacsony, hogy könnyen keresztül-mászhatik rajta. Mi majd a kertre nyíló szobában leszünk. Ha az üvegajtón kopog, tudni fogom, hogy maga van ott. Csakhogy vigyáznia kell, mert a kertben nagyon kacskaringósak az utak, könnyen a kerteszház felé tévedhet.

— Attól nem kell félni. Mi cigányok, ha valahol két hétig vagyunk, minden házat, kertet ismerünk. Oda találok én az üvegajtóhoz bekötött szemmel is.

— Ugy hát jól van. Kilencz órakor várni fogjuk.

— Ott leszek. De még egyszer figyelmeztetem ifiuracskám, hogy ennek szigoruan titokban kell maradni, egy árva szót sem szabad elárulni, mert különben nem gyógyítom meg a sánta fucskát, és nem-

csak meg nem gyógyítom, hanem halálos veszedelmet hozok mindnyájokra, úgy, hogy teljes életökben megemlegetik. Akkor majd megtudják, ki vagyok én!

Ezt a vén cigány asszony oly fenyegető hangon mondta, hogy Dezsőt szinte borzongás fogta el; kevésbe mult, hogy nagyon meg nem ijedt. Igyekezett azonban bátornak látszani s erős hangon felelé:

— Attól ne tartson, hogy elárulnám, hiszen én kívánom leginkább, hogy tervünk sikerüljön. Senki sem fog tudni a dolgról semmit, csak Zoltán.

— Így hát rendben vagyunk. Nyugodtan haza mehet ifiuracskám, kis öcsikéje meg fog gyógyulni.

A cigányasszony ezzel megfordult, Dezső pedig haza sietett, örvendezve, hogy most már nem olyan rossz hírt visz Zoltánnak, mint mikor az orvostól tért vissza.

Zoltán ott várta a kert végében és messziről futott eléje.

— Jó hírt hoztál, látom az arcodon, kiáltá.

— Ugy van, felelte Dezső diadalmasan. Jó hírt hoztam, minden a legpompásabban ment, rátaláltam a bűvös cigányasszonyra és megígérte, hogy eljön, meggyógyítja Emilkét.

— Ez pompás! Nagyszerű! Jaj de derék fiu vagy te, Dezső!

És a két fiu, nagy örömeiben, tánczolt és ujjongott, hogy régi szép tervök végre oly fényesen sikerül.

Mialatt bementek a házba, Dezső részletesen elbeszélte látogatását a cigány-táborban. Elmondta, hogy az a vén cigányasszony bizony nem valami kellemes külsejű asszonyság, de hát az mindegy,

sokszor hallották, hogy az ilyen boszorkány félek nem épen hasonlítanak holmi tündérekhez.

— Az a fő, hogy segíteni tudjon, a többivel nem törődünk, szólt Zoltán. Hanem az már bizonyos, hogy én nem tudtam volna vele oly jól elintézni a dolgot, megijedtem volna tőle.

— Oh dehogy! Nincs mit félni tőle, felelt Dezső önelégülten. Nagyon alázatos, szerény és ha kissé furcsa is, látszik, hogy jószívü.

— No már annál a híres doktornál bizonyosan jobb szive van. Az még csak el sem akart jönni, hogy megnézzze szegény Emilkét.

— Annál jobb, most már még bizonyosabban meggyógyítjuk. Hanem most már beszélünk kell Emilkével is. Ő korán szokott lefeküdni, ma rá kell öt birnunk, hogy maradjon fenn velünk.

— Igen, de a dada nem fogja engedni.

— Bizd csak reám. Majd mesélünk valamit és mikor a dada lefekteti Miczikét, azt mondjuk neki, hogy hagyja velünk Emilkét, majd mi lefektetjük, ő pedig csak menjen pihenni a cselédszobába. Akkor aztán elviszszük Emilkét a szélső szobába, mely a kertre nyílik. Ott várjuk meg a cigányasszonyt.

(Folytatása következik.)

A NILUSI VAGY VIZI LÓ.

— Természetráji csevegés. —

(Képpel a 165. lapon.)

A mi fürge lábu, büszke, délczeg paripánk ugyancsak megneheztelne, ha tudná, hogy az ő nevét adták annak az idomtalan, nehézkes, pocsolóban gázoló állatnak, melyet itt a rajzon látunk. A

név után valaki bizony még el találja hinni, hogy a mi szép lovunk meg ez a vastag bőrű, kurtalábu vízi ló atyafiak. Már pedig az ilyen atyafiságnak nem volna mit örülni. De hát nincs is köztük más atyafiság, mint a név és ezen már nem lehet segíteni. Annyi bizonyos, hogy nagyon rossz szeme volt annak, a ki hajdan valamikor a vízi lónak ezt a nevet adta; de hát rajta maradt, most már csak ezen a néven ismerjük.

Egyébiránt szégyelni valót mégsem igen találhatna a büszke ló ezen az atyafián egyebet, mint hogy ez nem éppen valami szép legény. Mert hatalmasnak elég hatalmas: nyolcz-tíz láb hosszúra s vagy öt láb magasra nő, csak az a nagy baja, hogy lábai igen kurták s ezért, ha nagyon meghizik, ami pedig sokszor meg-esik, hát a hasa bizony majd a földet éri. Roppant nagy feje négyszögletes és olyan hosszú, hogy majd egy harmadát teszi az egész állat hosszának, a ló fejéhez pedig már épenséggel nem hasonlít. Régebben azt mesélték, hogy legalább a hangja hasonlít a ló nyerítéséhez; de ez sem igaz, mert inkább valami rőfögéshez hasonlít.

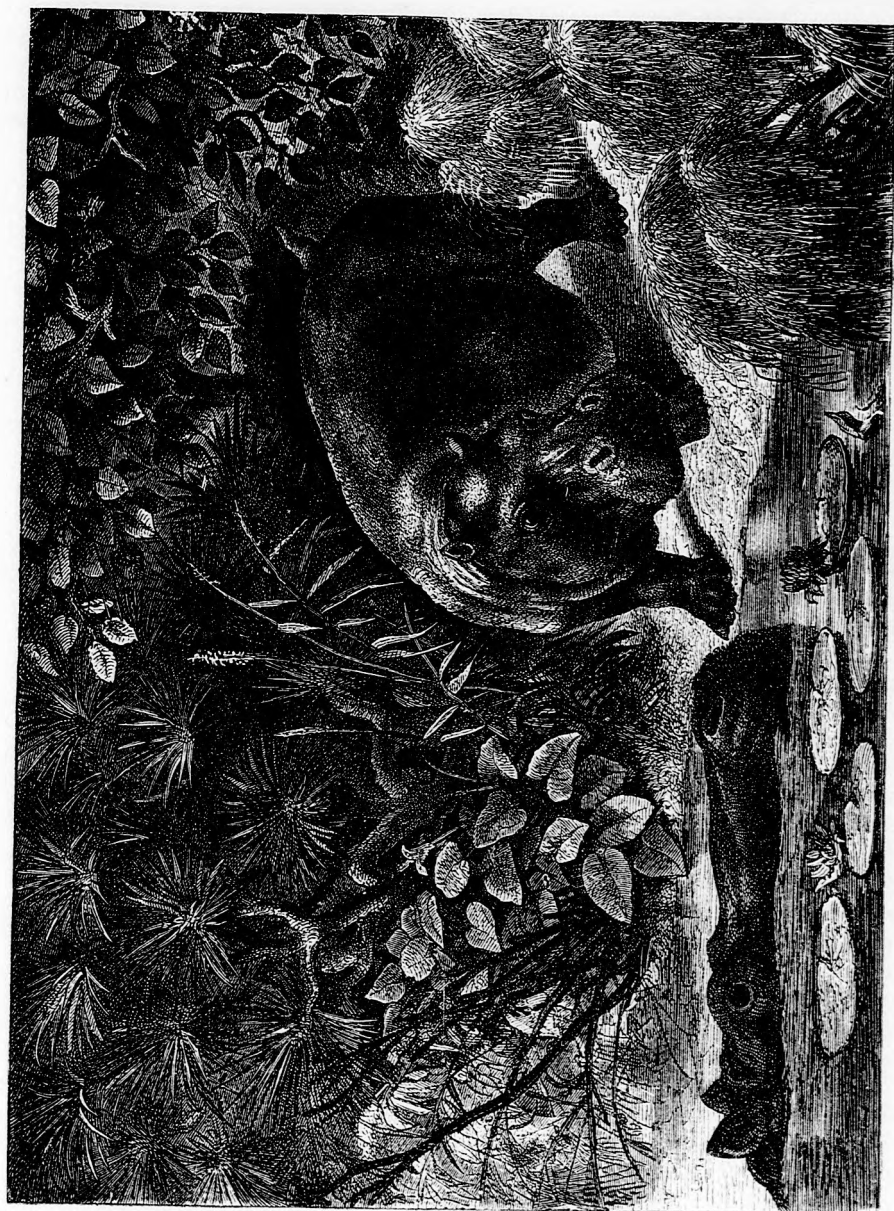
A vízi ló Afrikában honos és hajdan nagyon sok volt található a Nilus vizében is (keressétek meg a térképen), de a Nilusból már jóformán kipusztult. Így tehát az a név sem illik rá többé, hogy nilusi ló. De annál inkább mondhatjuk vízi lónak, mert csakugyan élete nagyobb részét a vízben tölti Közép- és Dél-Afrika vizeiben. Idomtalan nehezkesége mellett is pompásan tud uszni, sőt nagyon jól ért a víz alá bukáshoz is. Leereszkedik egészen a tó vagy folyó fenekére és ott legelészi le a vízi növényeket. Jó ideig kibírja lélekzetvétel nélkül, aztán egy-két percze föl-emelkedik a víz fölé, majd ismét lebukkan és folytatja a lakmározást, vagy pedig kiuszik a partra és ott keres kövér növényeket.

Mert a viziló, bár rettenetes szája van, fogainak látására pedig bizony akárki

is megijedhet, mégis épenséggel nem valami ragadozó fenevad, hanem igen jámbor, csöndes állat, mely csupán növényből él. Hanem ebből aztán roppant mennyiséget tud megenni és ha egy-egy ültetvénybe tör be éjszaka, reggelre ugyancsak nagy kárt okoz a gazdának. Itt sem bánt azonban senkit, sem embert, sem állatot, ha csak őt meg nem támadják; és mert a szárazföldön nehezkesen mozog, ellenség láttára siet vissza a vízbe, a hol nehezebb hozzáférni.

Persze, a vízben sincs teljes bátorságban a vadászok előtt. Puskagolyóval rendesen nem sokat lehet neki ártani, mert bőre roppant vastag és kemény. A golyó ritkán hat be olyan mélyen, hogy megölje. Az afrikai vadászok tehát többnyire szigonynyal ejtik el, mint a czethalat. Csak-hogy ennél a vadászatnál nagyon kell ám vigyázni. Ha a szigony nem hatolt be eléggé mélyre és nem sebesítette meg halálosan a vízi lovat, akkor ez a különben jámbor és békességes állat vakmerő bátorsággal neki ront támadóinak, felfordítja, összetöri a csónakot és jaj annak az embernek, a ki a vízi ló fogai közé kerül. Európai vadászok, kik jó fegyverekben elbizakodtak, sokszor jutottak már ilyen veszedelembe. Megtörtént, hogy egy nagy viziló testébe huszonöt golyót lőttek egészen közről, de csak egy golyó hatolt be mélyebben s a felbőszült állat nekirontott a csónaknak; csak mikor a puska csövét egészen a szájába dugták és úgy sütötték el, akkor fordult föl végre élettelenül.

Déli Afrikában, a Zambezi folyó mentén, a vízi lóra vadászók külön osztályt képeznek. Egész családotul kelnek utra s hetekig, hónapokig oda járnak lélekvesztő kis csónakaikon. Ezek a benszültök mindig szigonynyal ejtik el a vízi lovat. A szigony rövid, de nagyon erős és éles, a nyelére pedig növényrostból font hosszú kötél, ennek végére pedig hólyag van kötve. A vadászok óvatosan eveznek fel s alá a folyón, leginkább déltájban, mikor

A VIZI LÓ. (Lásd a 163. lapon.)

a vízi ló a parti nádasban szeret a napon sütkérezni és aludni. Két ember zajtalanul evezve hajtja a csónakot, a harmadik pedig, ki a szigonyvetésben a leggyakorlottabb, a csónak elején áll. Mikor már elég közelre értek, a szigonyos teljes erővel áldozatára dobja az éles vasat, a másik kettő pedig gyorsan megfordítja a csónakot és messzire evez, hogy a megsebesült állat, ha még ereje van is, ne ronthasson rájuk. A vízi ló, mihelyt a sebet érzi, a vízbe rohan s mélyen elmerül; de a szigonyra erősített kötél és hólyag fönt lebeg a vizen s megmutatja a vadászoknak, merre uszik az állat, kitérhetnek utjából, aztán követik, mignem a vízi ló a vérvesztéstől kimerül és kimulik. Ekkor minden veszedelem nélkül kihúzzák a partra.

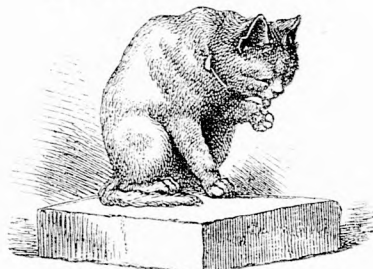
Hajdanában, nagyon régen, Európában is honos volt a vízi ló, nevezetesen Olaszországban. Honos volt hajdan Ázsiában és Palaestinában s a biblia is megemlékezik róla. Különösen sok volt azonban Egyiptomban a Nilus vizében és innen kapta a nilusi ló nevet. — Az őskori rómaiak czirkuszi multságoknál nagyon szerették az állatviadalokat és a történelemben föl van jegyezve, hogy Egyiptomból számos vízi lovat szállítottak Rómába, hol aztán a czirkuszi viadorok sok ezer néző szeme láttára vívtak meg a hatalmas állattal.

Egyiptomban, mint mondtam, most már kipusztult a vízi ló, mert a hol a földet művelik, ott irtják e falánk, kártékony növényevőt. De nagyon sok vízi ló van Egyiptomtól délre Nubiában s innen gyakran hoznak egy-egy ilyen állatot Európába is, a nagyvárosi állatkertbe. Ez nem könnyű föladat, mert felnőtt vízi lovat elevenen elfogni alig lehet, de bajos is volna megfékezni; kutatni kell tehát egészen fiatalokat. Ha sikerül kicsike vízi lovat fogni, azzal nagyon könnyű boldogulni. Teljesen megszeliődül és hozzá szokik az emberek társaságához, ápolóját követi,

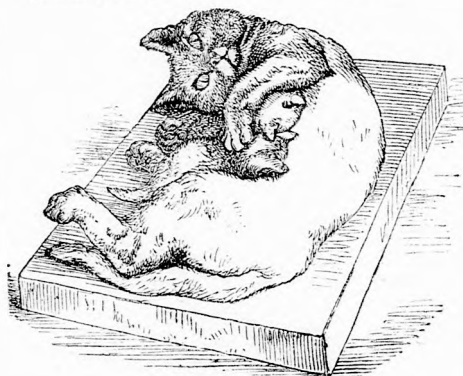
mint valami hű eb és akár szabadon is járhatna, nem bánt senkit.

Fogságban is arra van szüksége, hogy mindig bőven legyen friss vize, melyben uszkálhasson. A hideget nem szereti, télen tehát különösen gondját kell viselni: de ha jól ápolják, a fogságban is sok esztendeig megél és nagyra nő.

CZICZA-DOLGOK.

*RÉGI dolog, hogy a bárány legelész;
Ép oly régi, hogy a czicza egerész.
Ha jóllakott, mosakodik,
Ha tejjelt kap, nyalakodik,
És ha nem kap, megtörténik elégszer:
A kamrába beszökni is merészel.*

*Szereti a lud a fiát, igaz a!
Apróka kis cziczáit is a czicza.
A napfényen ott szundikál,
S dorombolva ha muzsikál:
Az jelent: jó a kedve, rá is vall —
Nagyon meg van elégedve sorsával.*

PIMPÓFI ÉS KATICZA.

— Tündérmese, képekkel. —

AZ ÉHES kis verebek hiába törték a fejüket, nem bírtak nyitjára találni a dolognak. Egész csapatban vártak, ugrottak, röpködtek ott a háztetőn, épen a kis padlás-szoba ablaka fölött, összedugták a fejüket és zavartan bámultak egymásra, aztán újra csicseregtek, tanakodtak, de a legbölcsebbek sem tudtak ez egyszer okos szót mondani. Volt köztök egy nagyon öreg veréb, attól is hiába kérdezték, az sem tudta meg mondani, mi lehet az oka, hogy Katicza ma nem jön az ablakhoz, nem szór nekik morzsát. Pedig hát eddig rendszeren megkapták az ebédet, számítottak is rá. Mért nem kapnak ma? Hiszen nem vétettek semmit, hogy bőjt legyen a büntetésök.

Mondom, a legöregebb és legbölcsebb verebek sem tudták ezt a szokatlan és kellemetlen dolgot megmagyarázni. Már akkor én mégis többet tudok, mert én tudom, hogy ennek az oka nem volt senki más, mint a haragos Dorka néne.

Katicza épen fölfelé ment a lépcsőn a maga padlásszobájába és köténykéjében vitte a sok morzsalékot, mikor szembe jött Dorka néne.

— Hát te mit sétálsz, he? És mi van ott a kötényedben? kérdé.

— Egy kis morzsalék a verebeknek.

— Morzsalék a verebeknek! Hát ez már miféle bolondság? Talán bizony nincs elég dolog a háznál, hogy ilyen haszontalansággal akarod az időt tölteni? Hát a szoba ki van már takarítva? A kapitány ur csizmája ki van-e már fényesítve,

he? Takarodjál tüstént a dologra, mert különben adok én majd neked verebet!

És hogy Katiczának megmagyarázza, mit jelent az, ha verebet kap: hát keményen meghuzta a fülét, úgy hogy a kis leány majd sirva fakadt. De azért mégsem tette, csak egy kicsit sóhajtott, aztán megfordult és ment dolgát végezni. Az éhes kis verebek pedig odakint csak várták, sokáig várták, de hiába; utoljára is anyira megéheztek, hogy másfelé kellett eleséget keresniök.

Mialatt a kis madarak elszéledtek, Katicza szorgalmasan végezte dolgát. Különösen az öreg kapitány ur ezimáit olyan fényesre kefélte ki, hogy akár tükörnek is lehetett volna használni. A kapitány igen jószívű öreg ur volt, a ki ott lakott a legszebb szobában. Dorka néne házában. Mivel már öreg volt, hát nyugalomban élt és pipázgatva, sétálgatva töltötte el idejét, Katiczához pedig mindig nyájas volt. Egyszer egy ezüst huszaskát is adott neki, aztán meg is csókolta, a mi nem történt Katiczával, mióta árvaságra jutott. Nem volt Katiczának más barátja, mint a szomszédék kis kutyája, meg a kis verebek ott a háztetőn; ezért hát sokkal inkább megörült a gyöngéd csóknak, mint az ezüst-pénznek és igaza is volt, mert a pénzt Dorka néne mindjárt elvette tőle, de a jó öreg ur csókját, szeretetét nem vehette el.

Az öreg ur épen akkor lépett ki szobájából, mikor Katicza elkészült munkájával.

— No, kis leányom, miért vagy ma olyan szomorú! Máskor dalolgatni szoktál.

— Ma nincs kedvem dalolni.

— Épen azt kérdem, mért nincs kedved?

Katicza nem tartotta szükségesnek, hogy eltitkolja. Hűségesn elmondta hát, mi történt, hogy kedvencz madárkáinak nem adhat többé enni valót. Pedig olyan éhesek szegények! És azzal nem tesz

senkinek kárt, amit nekik ad, mert a morzsát szedi össze: hanem Dorka néni ezt sem engedi.

— Oh, ne busulj kicsikém, szólt a jó öreg ur. Majd másképp lesz ezután.

Mit csinált az öreg ur, mit nem, azt Katicza nem tudhatta meg; de az bizonyos, hogy mikor ebédeltek, meg aztán vacso-

ODAVEZETTE A FIUSKÁT. (Lásd a 170. iapon.)

ránál is Dorka néni nemcsak a morzsát, hanem holmi nagyobb kenyérmaradékot is összeszedett, Katiczának adta, és félig haragosan, félig nyájasan mondá:

— No, ha már annyira kedved telik benne, hát itt van a verebeknek való eledel. Csak aztán sok időt ne vesztegess velök.

És azután mindennap adott bőven a verebek számára. Volt is aztán a Katicza kis ablaka alatt mindig olyan veréb-országgyűlés, hogy az emberek szinte megálltak odalent az utcán. A kis leányka pedig gyönyörködve nézte éhes kedvenczei lakomáját és mikor ezek hálásan csiripeltek, vigan mondogatta nekik:

— Ugy-e jó? Lám, illenék, hogy megköszönjétek annak, aki ezt nektek szerzte. Mert nem én adom ám, nem bizony, de még Dorka néni sem, hanem a jó öreg ur. De azért ne próbáljatok az ő ablaka előtt lármázni, mert megháborgatnátok az álmában.

Aztán vigan dalolgatva, sietett dolgára.

Vasárnap aztán még valami történt, amin Katicza még inkább elámult. Az öreg ur így szólt hozzá:

— Kedves leányom, hát te vasárnap sem még soha kissé szórakozni, sétálni?

— Oh, erre én még soha sem gondoltam. Van ám dolog vasárnap is, nem ereszthet el Dorka néne.

— Majd meglátjuk. Nesze két tizeske, ma délután sétálj ki a ligetbe, a hol a többi jó gyermekek is vigadnak. Dorka nénéddel majd elintézem én.

És csakugyan, ebéd után a haragos néni így szólt:

— Szép idő van, ha épen akarsz, ki-mehetsz egy kissé a szabadba.

Katicza nem mondatta ezt magának kétszer. Hamar felöltözött ünneplő ruháskájába és nem sokára már kint volt az

utcán. Csak mikor kint volt, akkor jutott eszébe, hogy ez mégis bajos dolog egy kicsit, mert mióta mint szegény árva ide került a nagy városba Dorka nénihez, soha sem járt tovább a szomszédságnál. De aztán biztatta magát, hogy majd csak eljut valahová és ha szépen kérdezősködik, majd vissza is talál.

Ment, mendegélt, gyönyörködve bámulta a szép nagy házakat, a sok járókelő népet. Sokáig ment s maga sem igen tudta, a városnak melyik részében jár. Valami szegényebb külvárosba jutott, mert a házak itt már kisebbek voltak, sok szurtos gyerek futkosott az utcákon. Egy helyen egész csapat fiu azzal mulatott, hogy egy elfogott szegény kutyát kinozott.

— Ne bántsátok azt a szegény állatot! kérte Katicza.

— Mi közöd hozzá? feleltek azok durván. Ha van pénzed, váltsd ki.

Katicza a zsebébe nyult. Ott volt a két tizeske, melyen valami jó ozsonnát akart venni, hogy igazi nagy ünnepe legyen. Denem habozott egy pillanatig sem.

— Van egy tizeském; nektek adom, ha elbocsátjátok a szegény állatot.

— Ide a tizeskével!

...MÁR NEM ÁZIK TÖBBÉ. (Lásd a 171. lapon.)

Elbocsátották a kutyát, mely hanyatt-homlok futásnak eredt, míg maguk a mézes-kalácsoshoz siettek. Katicza is tovább sétált s egészen meg volt elégedve.

Egy háztetőn pedig egy kis veréb csiripelt. De arra senki sem ügyelt.

Odább sétált a kis leány s amint ismét más utcába fordult be, sok embert látott nagy jókedvvel vigadni. Komédiásbódé volt ott s Paprika Jancsi bohóságain mulattak az emberek. Oda sietett Katicza is, de már csak nagyon hátul kapott helyet. Előtte nagy emberek álltak, nem látott semmit.

— Inkább megyek még hátrább. Mesziről ha nem hallok is, de legalább látok.

A mint hátrább ment, egy kapu alatt sirdogáló kis fiut pillantott meg. Katicza pedig mindenkinek a baján segíteni szeretett volna. Oda ment hát a fiucskához és kérdezte, mi a baja.

— Oh, ugy szeretném látni a Paprika Jancsit! De ott az emberek közt nem lehetek, mert kicsi vagyok, meg sánta is vagyok, fellöknének. Tizeském meg nincs, hogy a bekerített helyre mehessek. Ott fizetni kell ám. Oh, az olyan szép!

Katicza hamar meggondolta a dolgot; még volt egy tizeskéje, megszerezheti a szegény beteg gyermeknek a nagy örömet. Oda vezette a fiucskát, (Lásd a 168. lapon.) lefizette a tizeskét, maga pedig hátrament.

A komédiás bódé tetején egy kis veréb csiripelt. De erre senki sem ügyelt.

Az idő azonban már későre kezdett jární s Katicza olyanformát gondolt,

hogy jó lesz már haza is indulni. Nem volt ugyan a ligetben, nem is evett pompás ozsonnát: de se baj, azért kellemesen elsétálta a délutánt, most már csak haza kell igyekezni. Az ám; csakhogy ez bajos dolog volt. Egy csöppet sem emlékezett arra, mely utcákon jött. Kérdezősködött, de senki sem tudta utbaigazítani vagy pedig ilyenformát mondott:

— Jaj, kis leányom, az nagyon messze van, épen a város tulsó végén. Menj csak ebbe az utcába jobbra, aztán ott kérdezd újra.

Ment és kérdezősködött, aztán újra csak így járt. Az egyik ember küldte jobbra, a másik balra, de hiába nézegetett Katicza körül, nem látott ismerős házakat. Pedig már lassanként egészen besötétedett, aztán meg olyan fáradt is volt már, hogy alig emelte a lábát. Az is busította, hogy otthon majd roszat gondolnak felőle, mert nem tér haza idején. Már egészen elcsüggedve, kimerülten ballagott előre, mikor egyszerre csak azt vette észre, hogy nem lát se házat, sem embert. Nem bizony, kiment a városból, a sötétségben észre sem vette, hogy kijutott a szabadba.

Most már mitevő legyen? Persze, akárki is azt felelné, hogy nagyon egyszerűen meg kellett volna fordulnia és visszatérnie. Csakhogy már erre nem volt képes. Annyira elfáradt, hogy kimerülten rogyott össze.

— Kissé megpihenek, aztán indulok vissza, gondolá.

Elterült a puha pázsiton, hanem a szép szándékból bizony nem lett semmi, mert alig hogy lefeküdt, elnyomta az álom.

Arra ébredt föl, hogy hatalmas mennydörgés reszketteté meg a levegőt s vastag esőcsöpp hullott épen az orrára. Mialatt szendergett, nagy zivatar tört ki, a szél süvöltött, a villám vakítóan czikázott s szegény Katicza bizony megijedt. Egy fa állott közel, az alá menekült reszketve a hidegtől és félelemtől.

A mint ott álldogált, egyszerre egy vékony recsegős hang szólalt meg:

— No már szeretném tudni, mért nem huzódsz ide az én esernyőm alá? Kényelmesen elférünk ketten is, csak huznád magadat össze valamivel kissébbre.

Katicza meglepetve nézett körül, de nem láthatott senkit, semmit.

— Furesa! Azt hittem, hogy beszél valaki, pedig senki sincs itt; mondá magában.

— Persze, a ki fenn hordja az orrát, az nem látja meg azt, a ki nálánál kisebb.

A hang a földről, a fű közül hangzott és Katicza, a mint ismét szétnézett és lehajolt, a villám fényénél egy furcsa piczi alakot pillantott meg, a ki egy ép oly piczi esernyő alatt huzódott meg; azt lehetett volna hinni, hogy az az esernyő nem egyéb, mint közönséges gomba. A kis idegen neheztelő képet vágott, talán épen azért, hogy Katicza nem vette észre. A leányka tehát sietett is mentegetőzni.

— Bocsánatot kérek, hogy nem vettelek mindjárt észre... de olyan sötét van!

— Persze, hogy sötét van, és ti emberek olyan bolond nagyra nőttek, hogy nálunk a torony sincs akkora. Nagyságotokban aztán észre sem veszitek még azt sem, a ki segíteni tudna a bajotokon.

— Oh, dehogyan nem! Én bizony nagyon hálás volnék, ha segítenél rajtam. Mondd meg, kérlek, mit csináljak?

— Legelőször is, bujj ide az én esernyőm alá, mert különben átázol, megfázol, náthát kapsz, az pedig kellemetlen.

— Magam sem szeretem, felelt Katicza. De hát kérlek szépen, az mégis bajos volna, hogy én oda huzódjam melled... még a féllábam se fér oda.

— Nevetséges! Mikor mondom, hogy van bőven hely. Csak illő módon meg kell kisebbedned.

— Mit kell tennem?

— Megkisebbedned. Az már csak világos, hogy ha ide akarsz huzódsz, hát olyan kicsinynek kell lenned, hogy ide férj.

— Persze, persze, az nagyon világos; csak hogy nem tudom, miképp tehetném azt meg.

— Már az igaz, hogy ti halandó emberek keveset tudtok. Nekem kell segítenem, látom. Hajolj le és fogd meg a kezemet.

Katicza lehajolt és megfogta. Ebben a pillanatban, maga sem tudta miképp, de úgy látta, hogy ő maga egy csöppel sem nagyobb, mint az a furcsa piczi kis alak és hogy egészen kényelmesen elfér mellette a gomba alatt. Be is huzódott oda mindjárt s örült, hogy most már nem ázik többé. (Lásd a képet a 169 lapon.)

— Így ni, szólt furesa kis barátja. Most már nem vagy nagyobb, mint illik, most már tehát utra kelhetsz.

— Igen ám, csak hogy nem tudok haza találni.

— Haza? Nem is fogsz te innen haza menni.

— Hát hová?

— Tündérországba. A királynénk hivat, azért jöttem ide. Vagy azt hitted, csak ugy mulatságból jöttem ide a földre ilyen esős, pocsék időben?

— Dehogy hiszem! De hát hogy jut-

hatnék én Tündérországba? Nem is érdemlem én azt...

— Arra ne legyen gondod, elég az, hogy kegyes tündérkirálynénk hivat. A veréb jelentést tett egyik arany-szárnyu tündérkének, az meg a királynénak, a királyné meg rögtön küldött engem, hogy szállítsalak el Tündérországba. Mert tudnod kell, hogy én vagyok a királyné udvari futárja, hirnöke és mindenféle fontos dolgokban megbizottja vizen és szárazon.

— Ez bizony nagyon szép állás, szólt Katicza. De hát aztán igazán eljutok Tündérországba? Jaj, de nagy boldogság volna az! Csakhogy nem tudom ám az utját!

— Az már megint nem a te gondod. Várj csak, hadd nézzek szét. A vihar elmúlt, csöndes holdvilágos éj van, indulhatsz. Jőjj elő, Ezüst Fonál!

Alig mondta ezt: a magasból, talán a fáról, talán a felhőkből, vékonyka szálon egy kis pók ereszkedett le, épen melléjük.

— Ezen fogsz utazni, mondá a tündér-futár.

— Ezen? De hiszen... ez mindösze is egy kis pókocska.

— Nem tudsz semmit, csak a látszat után beszélsz. Ha reám tekintesz, engem talán békának mondanál.

Már bizony, az igazat megvallva, Katicza épen azt gondolta.

— No lásd, pedig ez nekem csak hivatalos egyenruhám.

Vizen és szárazon kell jár-

nom, hát nem legjobb-e, ha béka alakjába buvok? Igazi tündér alakjában senkinek sem szabad itt köztetek járni. De ne fecsegjünk, mert a királyné vár. Ül a pókocska hátára, fogózzál meg a fonálba, a többi nem a te gondod.

Katiczának kétségei voltak, hogy agyonnyomja a pókocskát, ha ráül, a

... A HAJÓCSKA MEGINDULT KATICZÁVAL.
(Lásd a 173. lapon.)

vékonyka szál meg elszakad, ha megfogja. De már csak engedelmeskedett s nagy csodálkozására, igen kényelmesen elfért a pókocska hátán, a vékony szálban pedig úgy megfogózhatott, mint valami kötélben.

— No most aztán ne félj semmitől. Egy, kettő, három!

A tündér-futár nagyot fujt a pók-háló-szálra s ez fölemelkedett a levegőbe, itt pedig a szellő kapta meg és vitte magasra. A szál végén pedig ott ült Katicza a pók hátán.

A szellő magasán a fák, házak fölött vitte őket s Katicza eleinte behunyta a szemét, mert hát mégis félt egy kicsit. De a röptülés nagyon kellemes volt, s mikor látta, hogy semmi baja sem esik, kinyitotta szemeit és lenézett a holdvilág fényében ragyogó földre. Erdők, mezők, városok gyorsan tűntek el alatta, ismeretlen tájak fölött repültek, sokáig repültek, mignem a szellő lassanként szünetezni kezdett és a pókocska lefelé ereszkedett a földre.

— Ezt okosan cselekszed, pókocska, szólt Katicza. Mert úgy látom, valami nagy vízhez jutottunk, talán éppen a tengerhez, ott pedig bajos lenne lebecsátkozni, ha elfáradtál.

Mikor újra földet ért a lába, éppen hasadni kezdett a hajnal s a nap fölkel. Katicza nem csalódott, csakugyan tenger partjára jutott. Hogy melyik tenger volt az, én igazán nem tudom, Katicza sem tudta, pedig ő állt a partján. Nem is azon törte ő most a fejét, mi a neve ennek a tengernek, hanem hogy hát most már mit csináljon, hová menjen? Még ha tudna is uszni, a tengernek csak nem mehet neki.

Pedig Tündérországnak ezen a tengeren tul kell lenni. Különben a pókocska mért hozta volna őt ide?

Még csak éppen kezdett tünődni ezen, mikor egyszerre egy gyönyörű piczike hajócska siklott végig a vizen és éppen Katicza előtt állt meg a partnál. Aranyos kagylóhoz hasonlított, ezüstös vitorlája volt és magától mozgott, nem volt benne senki sem. Katicza nem sokáig gondolkozott.

— Bizonyosan érttem küldte a királyné, azért állt elém. Bele is ülök.

Beleugrott és a hajócska gyorsan megindult Katiczával, ki a sik tenger felé. (Lásd a képet a 172 lapon.) Oly kellemesen ringatózott, mint a bölcső s azt hiszem, Katicza talán el is aludt egy kicsit, mert maga sem tudta, meddig hajókázott; csak azon vette magát észre, hogy hajócskája megállt, partnál voltak és a partnál jó ismerős köszönt feléje: a békabőrbe bujt futár.

— Megjöttél szerencsésen, ugy-e? No, ugorj partra szaporán, itthon vagyunk. Mindjárt a királyné elé vezetlek.

Katicza kiugrott a partra és szétnézett. Hogy mit mindent látott, azt én hiába is próbálnám leírni, de még ti sem tudnátok elképzelni, mert nem jártatok Tündérországnak. A merre csak látott, egy nagy virágos kert terült el, a levegő balsamos illattal volt tele s aranyos szárnnyu tündérekéék vig játszadozásban röpkedtek, minden bokorból édes zene hangzott. De most Katicza rá sem ért a gyönyörködésre, mert vezetője kézen fogta s így szólt:

— Siessünk, a királyné vár rád.

(Folyt. köv.)

A BABA ALSZIK.

(Képpel a ezimlapon.)

CSITT, lépjétek csendesen,
 Viczám föl ne ébredjen!
 Ma jó messze vittem én,
 El is fáradt a szegény.
 Panaszosan nyafogott,
 Hogy szörnyen elfáradott.
 Fölvettem a karomba,
 Dúczolgattam álomba.
 Nem volt neki nyugta ott,
 Bölcsöbe kívánczozott.
 No hát, nyafá, úgy legyen,
 A bölcsöbe fektetem.
 Csitt, csitt, csend legyen,
 Viczám föl ne ébredjen.
 Im itt fekszik boldogan —
 S bár a szeme nyitva van,
 Nincs ébren a kis Viczám,
 Jóízűen alszik ám.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXVI. köt. 9-dik
 számában közölt képrejtvény megfejtése:
 „Pálmalevél.“

Helyesen fejtették meg: Kövér Miklós, Novelly Hajnalka, Róth Ferencz, Latzkó Hugó, Szabó Lajos, Jenő és Ödön, Schmidl Miklós, László Mariska, Bettay Lajos, Berkovits Béla és Kornél, Weisz Nándor és Béla, Fischbein Jenő és Pista, Tauber Marci, Kövér Pálma és Gusztáv, Ehrenfeld Ottó, Lázár Nella, Falkenheim Ernő, Wágner Emma és Valéria, Frank Alice és Ella, Freund Miklós, Kátai Gergely, Halasi Viktor, Laszkary Biri, Ilona, Margit és Gyula, Hermann Lajos, Schweiger Margit és Jenő, Linzbauer Aranka, Bergl Mariska, Pintér Rézike, Bankos Irénke, Erneyi Anna, Szabó Lajos, Mészáros Elek, Zatkovics Béla, Nádory Vilmos, Karl Lajos, Kohner Ilona és Aranka, Wimmer Kamilla, Reisz Etelka, Kohlmann Lajos, Krausz Aranka, Gulner Irma, Fried Gizella, Drexler Palika, Müller Hermin és Betti, Soltz Irma, Karl Aranka, Hajcsi Barna, Nedeckzy Szendrő, Singer Paula, Hugmayer Stefania és Ottó, Weisz Ernő, Kohut Ödön, Szűs Ilona, Angyal Pál, Tolnai Ödön, Vasanits Kornélia, Widder Andor, Baross Jani, Lengyel Józsi, Rosinger Malvina, Paulina és Kornél,

Schwartz Berta és Józsi, Dobóczky Irénke, Eppinger Klára és Géza, Boleman Irma és Gizi, Auer Géza, Bittó Lipót, Prokopius Gerda, Tomka Sarolta, Kovács Gizella, Szilágyi Lajos, Fabritzky Emma és Irén, Popovits Ilonka és Szilárd, Szél Sándor, Kálmán Béla, Gottheim Mariska, Révy László, Ehrlich Janka, Szeréna és Jenő, Szabó Izabella és Gyula, Buzás Gyula, Katona Ilona és Margit, Kotzó Margit, Dorner Olga, Márton Gizella, Csasz Jenni és Elza, Deutsch Viktor és László, Friedmann E. (nevedet tisztán ird ki, másképp nem közölhetem; nem tudtam kibetűzni: Ernő, Ervin vagy mi a neved? F. b.) Tahy Sarolta, Grossmann Amália és Ernő, Kleeberg Ödön, Obetkő Anna, Pálinkás József, báró Gamerra Berta, Fisch Róza, Zsitvay Laura, Fischer Lajos, Páll Béla, Deutsch Zsiga, Weiss Mariska és Klára, Jaszenovics Izabella, Gutmann Klemicza, Jacobi Józsi és Béla, Király Ilona, Geyer Peti (nagy illetlenség írónnal irt levelet küldeni. F. b.) Darányi János, Hruska Etelka, Gulyás Pista, Hönig Szidi, József és Lajos, Ofner Szeréna, Török Izora, Spitzer Klára, Krüzselyi Erzsike és Blanka, Buchwald Etelka, Kállay Béla, Csergő Erzsi és Bandi (ismételten figyelmeztetek, hogy sajátkezű irást kívánok. F. b.) Xántus Gábor, b. Purcell Béla, Kún Zoltán, Sárly Artur, Hvezda Kálmán, (máskor ne írj olyan rongyos papirosdarabra; mert ez azt mutatja, hogy a ki írja, nem tud illendőséget. F. b.) Ernszt Miklós, Mojsisovics Vilmos, Frommer Irma és Hugó, Dezsán Péterke, Patzauer Janka, és Sándor, Pete Janka, Gyárfás Róza, Lippe Valéria, Haasz Jenő, Frankl Klótild (és nem Clotild Frankl, mert ez németül van. F. b.) Hönig Dezső és Jóska, Schunda Irma, Morgenstern Dezső és Mór, Kubicek Szabina, Goldberger Anna, Rónay Zoltán, Komlós Emilia és Melanie, Kranz Gyula, Ofner Irma és Szidi, Pollák Frigyes, Fodor Mariska, Temesváry Dezső, Raditz Olga és Vilmos, Deutsch Tibor, Weisz Róza, Göttmann Ilona, Wottitz Angéla, Bródy Irma, Lujza és Malvin, Dániel Palika, Geduly Vilma, Perczel Ilona, Kúszter Gizella, Kálozdy Teréz, Eisler Mina és Hugó, Polónyi Dezső, Sirch Ferencz, Neuberger Ceczília, Spitzer Józsa, Borbély György, Robinson Anna, Karesai Sándor, Pórszász Károly, Huber Ödön, Schulhof Rikárd, Róth Mariska és Heléna, Sohr Terez, Vimmert Margit, Ungár Paula, Gebhardt Mariska, Novák Anna és Bogdán, Rötzer Ferike, Jablonczay Gizella, Bornemissza Dénes, Leitner Vilmos, Elsner Aurélie, Mauritz Juliska és Gyula, Kubinyi Irén, Frank Béla, Matkovics Béla, Kiss Margit és Árpád, Madocsányi Gyula, Sachs Henrik, Spielenberg Mariska, Harangi Margit, Smidl Erzsike és Pál, Maderspach Julka és Janka, Ács Mariska, Krisz-

háber Teréz és Paula, Kaufmann Ede, Tószögi Imre, Korbuly Imre, Steiner Etel és Paula, Tenner Adél és Oszkár, Mársik Margit, Karcsay Laczi és Miklós (sajátkezű irást kívánok F. b.) Lámpel Czila és Sándor, Stern testvérek, Mairovitz Heléna, Verona és Róza, Debreczeni Jolán és Barna, Szeszler Irma, Kanitz Izidor, Kepecs Vilma, Klein Géza és Andor, Dirnbach Emilia és Malvina, Kopits testvérek (kinek az írása? F. b.) Czecc Irén és Rózi, Kőrös Etelka, Berger Vilma, Adél, Gizella, Ede és Frigyes, Ádám Aranka, Oláh János, Illés Ödön és Sándor, Deutsch Fridika, Sánta Etel és Irénke, Herzog Kornélia, Sövegjártó Gyula, Mencez Ilona és Margit, Navratil Ákos, Hegedüs Paula és Róza, Mérey Józsa, Horn Margit, Schöffler Ottó, Wallerstein Laura és Margit, Ullrich Ottó, Merza testvérek, Ferenczi Károly, Grosz Gizella, Sternberg Tilda és Zelma, báró Amelin Elza és Guidó, Schumacher Aranka és Dezső.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Többen. *A keresztes betűrejtvénybe csak-ugyan csúszott be sajtóhiba: 2 pont hiányzik. De azért, mint az eredmény mutatja, a legnagyobb rész felismerve e hiányt, könnyen eligazodott a feladványon.* — „Avon.” Nem felel meg a »K. L.« irányának. — **Dorina néni.** Levél ment. — **Fischer Lajos.** A rajz csinos, de a fölvetett tárgyak nem alkalmasak a közlésre. »Kossuth-naptár,« ha képrejtvényben kifejezhető tárgy is, de nem arra való. — **Fülöpp Irma.** Az elhasznált levélbélyeg haszna művelődés-történeti jelentőségében van s ez képezi is értékét. Minden ország levélbélyegjeit egy gyűjteményben birni, valóban érdekes és tanulságos valami. A nemzetközi csere megejtésére vannak bizonyos vállalkozók, akik egy csomó — aránylag olcsó — hazai bélyegért adnak egy vagy két — aránylag becses — külföldit. Egy darab montevideói bélyegnek ára p. a mai árfolyam szerint 1 frt 20 kr, pedig használatlan korában öt krajczár értéket képviselt. Valószínű tehát, hogy egy elhasznált magyar ötkrajczáros bélyegnek az ára Montevideóban (megmondhatnád-e hol van?) szintén tetemes, mert föltehető, hogy ott is vannak számosan gyermekek, akik ily gyűjteményt szereznek. Kaphatók azonban készen egész levélbélyeg-albumok is itt a fővárosban s nagyobb vidéki városokban.

(Vége következik.)

Figyelmeztetés.

A „Kis Lap” rendszeren pénteken kerül innen a postára, úgy hogy az ország legtávo-

labb vidékeire is már vasárnap eljut. Ha hiba van, ez nem a fővárosi, hanem a vidéki postán fordul elő, amiért is kérjük ott sürgetni a rendet.

Ezt több kis olvasónak tudomására hozza
A kiadó hivatal.

Kis Ertesítő.

Egy idő óta vagy hiányosan, vagy épen nem bérmentesített leveleket kapok, amelyeket természetesen ki nem válthatok. Néha napján egyet-kettőt zivizesen; de egymás után tizet-huszat semmi esetre; mert nem csak a hiányos vitelbért kellene megfizetnem, hanem hegyébe még öt krajczárt »büntetéspénzül« oly mulasztásért, melyet nem én követtem el. E visszautasításnak tulajdonítsák az illető levélírók, ha levelökre választ nem kapnak.

Ép így kell tiltakoznom a moeskos, rongyos széliü papiros ellen is, milyenre egyik-másik kis olvasóm a levelét megírja. Mondotam már, hogy a szépírás nem adatott mindenkinek, de igenis elvárom egy emberségtudó, nevelt gyermektől, hogy *tiszta* legyen az írása és a papiros, a melyet e végett használ.

Neveket nem említek; de a kinek inge, majd magára veszi.

Kijelentem azt is, hogy az ilyen gondatlanul írott levelet olybá fogom tekinteni ezen-tul, mintha nem is vettem volna.

Sokan közületek nem írják meg a helyet, ahol a levél kelt; s mert a póstabélyeg rendszeren olvashatatlan, a legjobb akaratlan sem tehet eleget a kiadóhivatal a kívánságtoknak. Mert annyi ezer név közül kikeresni épen a fölszólamló nevét, időrabló munka s néha hiába való is, ha, amint már elő is fordult, sok egyforma nevéük közt kell választani. P. o. Kovács, Molnár, Balogh, Takács, Nagy és Kiss név százával is van az előfizetési lajstromokban.

Végül még egyet:

Tegyetek különbséget a szerkesztői és a kiadói hivatal közt, amelyek egymástól teljesen különbözök. Amaz a lapnak csak *szellemi*, tehát irodalmi és művészeti tartalmáról gondosko-

dik — emez pedig kizárólag a nyomtatás és szétküldés feladatával, tehát a tisztán *anyagi* résszel foglalkozik. *Hozzám p. ne* küldjétek *előfizetési pénzt*, a *kiadó-hivatalba* meg *ne* küldjétek *megfélést*. Kivétel az adakozási pénzküldemény, melyet én is elfogadok s rendeltetése helyéhez eljuttatok.

Ha így cselekesztek, ha szem előtt tartjátok e két hivatal közötti különbséget: sokkal gyorsabban és sokkal biztosabban fogtok célt érni.

Vegyétek fontolóra, amiket föntebb mondtam. Végre is ti nyertek vele, s egyéb czéлом nekem nem is lehet.

Maradtam szeretettel hivetek

Forgó bácsi.

Jótékonyág.

Táncsics Mihály elaggott szegény magyar író fölsegelésére befolyt adakozások: *Fülöpp* Irma gyűjtése 5 frt 20 kr. (Egyes adakozók: *Fülöpp* Irma 50 kr, *Fülöpp* Aranka 20 kr, *Tafler* Emilke 40 kr, X. Y. Z. 50 kr, *Steiner* Ida 20 kr, *Steiner* Paula 20 kr, A. M. 40 kr, *Bille* Józsa 20 kr, *Tenner* testvérek 60 kr, *Haász* Rikhard 20 kr, *St. Lina* 10 kr, *Löffler* Emőke 40 kr, N. R. 20 kr, N. N. 50 kr, N. N. 40 kr, *Krisháber* Mór 20 kr), *Fuchs* Aranka 1 frt, *Weis*: Ernő 1 frt, *Nedeczky* Izidóra és *Szendrő* 3 frt, *Lübek* Adél 1 frt, *Esztégár* Berta 1 frt, *Brokés* Mariska 8 frt, a »K. Lap«-ból vett szindarab előadásának eredményekép. (Adakozó közönség: főt. *Szalay* Pál plébános ur 1 frt, mama és papa 1 frt 30 kr, *Brokés* Ede ur 1 frt, *Brokés* Károly ur 1 frt, *Brokés* Béla hadnagy ur 1 frt, *Giczey* Sámuel ur 1 frt, *Giczey* Vilma 30 kr, *Tóth* Victoria 30 kr, *Giczey* Sándorka 10 kr, a kedves kisasszony 1 frt.) *Goldberger* Vilma 50 kr, *Floth* Ferencz gyűjtése 9 frt 30 kr. (Egyes adakozók: *Varga* Gyula 10 kr, *Makay* Béla 30 kr, *Valaki* 20 kr, *Ptlk* (olvashatatlan) 20 kr, *Pekár* Mihály 30 kr, *Löblich* Ignác 20 kr, *Moldován* P. 15 kr, *Egy valaki* 20 kr, *Szentpéteri* Laura 10 kr, *Fejérvári* Margit 10 kr, *Ö* 6 kr, *Rikter* Rudolf és *Hers* 4 kr, *Székely* Amália 20 kr,

Egy valaki 65 kr, *Hütter* Alajos 1 frt, *Rácz* S. 11 kr, *Csiki* Miklós 1 frt, *Apa* 1 frt, *Simon* (?) *Károly* 20 kr, *Farkas* Ferencz 40 kr, *Olvashatatlan* név 20 kr, *Fejérvári* Károly 1 frt, *Szongott* *Pepi* 33 kr, *Valaki* 1 frt, *Molnár* *Elek* 29 kr), *Gaszner* *Margit* gyűjtése 6 frt 40 kr. (Egyes adakozók: *Gaszner* *Margit* 1 frt, *Lovesányi* *Malvin* 20 kr, *Lovesányi* *Adél* 20 kr, *Gedeon* *Imre* 1 frt, *Greksza* *Juczi* 40 kr, *Baloghi* *Emma* 20 kr, *Rőczei* *Regina* 20 kr, *Mérei* *Valéria* 50 kr, *Kakas* *Albin* 20 kr, *Táskai* *Náczi* 20 kr, P. D. 20 kr, *Szártórisz* *Vinceze* 21 kr, *Terpesy* *Alfonza* 22 kr, *Meleghegyi* *Frigyeske* 1 frt, *Germán* *Rózsika* 20 kr, *Potyondy* *Irmácska* 27 kr, *Barna* *Hona* 20 kr.)

*

Halmi *Ferencz* *árvái* *javára*: *Pfeffer* *Ödön*, *Feri* és *Ignác* 3 frt, *Ofner* *Irma* és *Szidi* 1 frt, *Szlaha* *Margit* és *Laczi* 2 frt.

*

A *bölcsöde* *javára* *Bergsmann* *Josefine* 50 kr. — A már eddig kimutatott 270 frt 95 krral együtt 271 frt 45 kr.

Ezen összegek ki vannak mutatva a »*Nemzet*« című politikai napilapban.

Az *Ég* *áldása* *legyen* a *kegyes* *adakozókon!*
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . . . 1 frt 40 kr.
Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.
Egész évre . . . . . 5 frt 60 kr.

Az előfizetések, (melyeknek elküldésére legczélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, *Ferencz* *tere* 3. sz. *Athenaeum*-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.